

Ajour med Det Kongelige Teater

Den 24. august 2015

Kære kulturordførere, finansordførere og venner af huset.

Ny fireårsaftale for Det Kongelige Teater

I forbindelse med det netop overståede Kulturmøde på Mors, skrev Berlingske Tidendes kulturredaktør, Jesper Beinov, en klumme om Det Kongelige Teater og den næste fireårsaftale (<http://www.b.dk/kultur/en-kongelig-affaere>).

I klummen gør Beinov korrekt rede for, at vi på Det Kongelige Teater peger på politikerne, som dem der skal sætte rammerne om teatret og dermed også signalere det ambitionsniveau, vi som nation ønsker for nationalscenen.

Beinov nævner desuden, at teatrets økonomi over de sidste fire år er blevet beskåret med 80 mio. kr. Det er ikke ganske korrekt, eller kan i hvert fald misforstås derhen, at der skulle være tale om en engangsbeskæring og ikke, som tilfældet er, en permanent nedgang i teatrets årlige indtægter på 80 mio. kr. Og det til trods for, at støtten fra sponsorer og fonde er historisk høj!

De seneste års nedskæringer kommer efter en årrække med endnu andre besparelser, som alt i alt gør, at Det Kongelige Teater i dag står med en økonomi, der meget præcist flugter den økonomi, vi havde for godt 10 år siden, da vi alene var hjemhørende på Kgs. Nytorv. Siden da, er der som bekendt både kommet et nyt skuespilhus og en ny opera til, men hvad der fra starten var afsat af ekstra ressourcer i den forbindelse, er i dag fuldstændig fjernet.

For os der arbejder på teatret virker det som et paradoks, at man fra officielt hold valgte at takke ja til de nye scenekunstbygninger, men ikke fulgte beslutningen op med de fornødne driftsmidler. Det undrer også presse, publikum og ikke mindst de fonde, der de seneste år i stadig stigende omfang er trådt til. Sidste år beløb deres støtte sig alene til godt 60 mio., men der er intet, der tyder på, at det vil fortsætte, når det kan konstateres, at Statens engagement kontinuerligt reduceres.

Vores rammer er – og det er sagt uden blusel – i verdensklasse. Ensembleerne høster bred anerkendelse for at tilhøre den absolutte elite, og publikum strømmer til. Belægningen i Operaen er for eksempel blandt de højeste i Europa, og når der i dag samlet set er færre gæster end ved Operaens åbning, skyldes det ene og alene, at der i dag er langt færre midler at opføre forestillinger for.

Vi så gerne, at det var anderledes, og vores ønsker har vi detaljeret redegjort for og fremsendt til Kulturministeriet. De går i retning af: 1. at styrke operaen gennem opbygning af et solidt kernerepertoire, der kan tages frem og genopsættes flere gange. 2. at opbygge et større, fast ensemble i skuespillet, der gør det muligt at forlænge succeser og udvikle talentet, og endelig 3. at forstærke indsatsen for at formidle scenekunsten til hele Danmark.

Det sidste forestiller vi os blandt andet kunne ske gennem et udbygget samarbejde med en række af de største byer herhjemme. Et projekt, som der er slået de første streger til, men som vi indtil videre afventer igangsættelse af, indtil teatrets økonomi er afklaret.

Imidlertid er det ikke til at tolke ud af de umiddelbare signaler fra Finansministeriet, at der vil blive luft til at søsætte nye, fremadrettede aktiviteter, der vil kunne gribe det momentum, som nationalscenen har netop nu. Tværtimod.

Vi har efter anmodning leveret omfattende scenarier på besparelser, som ikke alene vil stoppe teatrets enestående chance for at udvikle og udbrede scenekunsten. De vil også gøre det påkrævet, at der bliver taget stilling til, hvilke af de eksisterende kerneområder, der skal skæres ned eller helt falde bort, ligesom det må overvejes, om ikke afståelse af eksisterende bygninger kunne være en nødvendig om end smertefuld udvej.

To store sponsorer, der de senere år har muliggjort turnevirksomhed for opera og ballet har nu valgt at indstille deres støtte, og det er derfor sidste sommer, at vi har kunnet optræde for over 55.000 mennesker over hele landet, ligesom vi heller ikke længere har finansiering af traditionen med den årlige sæsonpræsentation, der her i weekenden samlede omkring 15.000 mennesker på henholdsvis Rosenborg og Skamlingsbanken. Vi håber naturligvis, at andre sponsorer vil melde sig, men hidtil har ingen vist interesse.

Skal det lykkes, kræver det, at man fra de private fonde tror på Det Kongelige Teater, dets kunnen og dets ambitioner og ikke mindst tror på, at der fra offentligt hold er en vilje til at stille sig bag udviklingen af nationalscenen.

For så vidt angår os ansatte, skal der ikke være tvivl om, at vi vil arbejde loyalt og målrettet, uanset rammerne, men jeg ser det også som min opgave som teaterchef at sikre, at der blandt myndigheder og beslutningstagere er en ufiltreret opfattelse af, hvilke unikke muligheder, vi netop nu står med, og omvendt gøre det klart, at det har konsekvenser, at scenekunsten de seneste 12 år, uafbrudt er blevet beskåret.

Med venlig hilsen

Morten Hesseldahl